

først er Tale om den Stilling, der skulde indtræde under Ægtefællets Bestaaen. Det vil altsaa faktisk være de formuelse Klasser, de Personer, der indgaa Ægtefælle uden at bringe Formue ind deri, som ville være udelukkede fra at faae saadanne Ægtepagter. Hvorledes man end ellers tænker sig dette Forhold, tror jeg, at man her hjemme aldrig vil komme bort fra, at Lovgivningen bestemmer en vis almindelig Form for Formuefællesskabet mellem Ægtefælle, og jeg tror heller ikke, det er tvivlsomt, at man i saa Henseende vil blive ved det, som i Nærværende er hovedet herhjemme, nemlig almindeligt Formuefællesskab. For saa vidt Nogen maatte være den Rante, at vi ved at komme over til et obligatorisk borgerligt Ægtefælle kunde træffe en saadan Ordning, hvorved det blev paalagt de Parter, der indgaa Ægtefælle, ved dettes Indgaaelse at træffe kontraktmæssige Bestemmelser om de formueretlige Forhold, da tror jeg, man bevæger sig i en Illusion. En udtømmende Behandling af de ofte meget vanskelige og intrikate Formueforhold, der kunne opstaa, naar 2 Personer arbeide sammen, leve sammen i det daglige Liv og have deres Formuevirksomhed fælles, kan ikke finde Sted i en Kontrakt. Der vil altid være en vis Nødvendighed for, at Lovgivningen opstiller almindelige Regler, og det vil ogsaa med Hensyn til det store Antal Ægtefælle, hvor Vedkommende ikke have Raad til at tage den fornødne juridiske Assistance til at udarbejde udtørlige Kontrakter, være af Betydning, at Lovgivningen angiver en almindelig Form for Formuefællesskabet mellem Ægtefællerne. At der, ligesom nu, vil blive et almindeligt Formuefællesskab, kan der ikke være nogen Tvivl om; man maa da overlade til de Parter, der ønske det, at træffe Undtagelsesbestemmelser gennem Ægtepagter. Der vil naturligvis fra Lovgivningens Side være at drage Grænser for saadanne Undtagelser og nærmere at bestemme Konsekvensen af, at Undtagelser navnlig i Retning af Særeie finde Sted. Dette er en meget vanskelig Sag, thi selv om man nok saa meget bestemmer, at det og det skal være Særeie mellem Ægtefællerne, og det bliver Gjensind for kongelig Konfirmation og Thinglæsning, er Ægtefællets af den Bestaaen i formueretlig Henseende, at der meget let udvikler sig et Formuefællesskab, om ikke med Hensyn til Andet, saa dog med Hensyn til det Indbo, der daglig bruges. Der kan altsaa opstaa Spørgsmaal, som kunne være megen Vanskelighed, selv i de Tilfælde,

hvor Spørgsmaalet er ordnet. Ved Siden af at have en vis almindelig Lovgivning og at overlade til Parterne at træffe de Undtagelsesbestemmelser paa egen Haand eller med deres Børger, som de maatte ønske, vil der altsaa ganske vist være at gjøre Noget for at beskytte den gifte Kvinde imod Misbrug af Mandens Myndighed i det Tilfælde, hvor Ægtefællets indgaaes i Genhold til Bestemmelsen om almindeligt Formuefællesskab, og der tror jeg ikke, man let vil gaa meget videre end den meget ærede Justitsminister har antydnet, nemlig til at give Konen Ret til at raade over hendes selverhvervede Formue, og at give hende Ret til, naar Manden viser, at han misbruger sin Ret eller ikke er i Stand til at raade over Formuen, da at forlange en Udsondring af Formuen mellem Parterne, uden at det just behøver at medføre en egentlig Separation eller Skilsmisse mellem Ægtefællerne. Ogsaa her vil der imidlertid møde Vanskeligheder, idet det i mange Tilfælde vil være overmaade vanskeligt at sige, hvad Konen har erhvervet paa egen Haand, hvad der er Frugten af hendes Selverhverv. Navnlig vil det i de Tilfælde, hvor Parterne leve sammen, hvor hver især ved sin Fortjeneste bidrager til det fælles Husliv, og hvor snart den ene anskaffer en Ring og snart den Anden en anden Ring, være overmaade vanskeligt at bestemme, hvad der egentlig kan siges at være Frugten af den Enes eller den Andens Selverhverv. For saa vidt vil Hustruens, naar hun ikke faar selvstændig Naadighed, ikke blive i nogen særdeles høi Grad beskyttet, men hun vil dog blive for saa vidt beskyttet, som det, hun, navnlig i Tilfælde af at Manden har forladt hende, behøver til det daglige Erhverv og til at anskaffe det Nødvendigste, kun meget vanskeligt vil kunne berøves hende ved Mandens Indblanding. Idet jeg gjentagende takker den ærede Forespørgger, fordi han har bragt dette Spørgsmaal frem, vil jeg altsaa bemærke, at han ikke maa vente, at man vil kunne gennemføre nogen stor social Reform paa dette Omraade, men man vil kunne opnaa at faae Bestemmelser paa et Omraade, der hidtil har været ordnet dels paa en uheldig og dels paa en mindre klar Maade. Man vil i mange Tilfælde kunne opnaa at beskytte den gifte Kvinde imod en vilkaarlig og urigtig Behandling fra Mandens Side, men hvis det ærede Medlem vil vedblive at virke for Sagen, tror jeg ikke, han vil gjøre Ret i at forlade det Grundlag og de Grundprinciper, hvorpaa den nuværende Lovgivning i det Hele hviler.